

SOUČASNÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

SYMMETRIE

ODPLATY

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Zůstanou brutální vraždy
dvou žen neobjasněné?

KRÁTKÝ PŘÍBĚH S DAVIDEM RAKEREM

SYMETRIE ODPLATY

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života
Nikdo není doma
Stín ve dveřích

Symetrie odplaty
(ebooková novela)

Samostatné romány

Ztracené střípky

Připravujeme

Nářek drozda
Poslední sbohem

TIM WEAVER

**SYMETRIE
ODPLATY**

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2013
Translation © Alžběta Lexová, 2022
Cover © Jan Matoška, 2022
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-406-0 (epub)
ISBN 978-80-7588-407-7 (mobi)
ISBN 978-80-7588-408-4 (pdf)

Mým českým čtenářům...

Nesmírně mě těší, že máte příležitost si *Symetrii odplaty* přečíst – mimo jiné i proto, že jde o trošičku zapomenutou kapitolu mé autorské dráhy. A právě z toho důvodu jsem se rozhodl připojit krátkou předmluvu a vysvětlit vám, jak tenhle příběh vznikl a jak neobvyklou cestu musel před svým vydáním v Británii absolvovat.

V roce 2013 jsem dostal nabídku zapojit se do spolupráce mezi Penguinem, mým britským nakladatelem, a Specsavers, řetězcem optik, který má prodejny po celé zemi.

Dali mi jednoduchý úkol.

Nebo se alespoň na první pohled jednoduchý zdál.

V zásadě jsem měl napsat povídku založenou na podnětech čtenářů na twitteru. Odtud například pochází jméno a původ jedné z hlavních postav Lucindy, všechna místa činu, vražedná zbraň a vrahův *modus operandi* – a samozřejmě to také znamenalo, že do povídky musím zakomponovat i twitter.

Jak říkám, na první pohled to vypadalo celkem jednoduše, ale ve skutečnosti to pro mě bylo dost náročné, nejen proto, že jsem se musel pohybovat v předem stanovených „mantinelech“, ale hlavně proto – a možná vám to bude připadat zvláštní –, že mně osobně přijde snazší napsat román než povídku.

I tak jsem si ale užil každé slovo a větu (mimoходом i za název – v originále *Disconnection*, pozn. překl. – vděčím nápadům fanoušků) a jsem moc rád, že můžu Lucindu a Bena Zilla představit v roce 2022 zbrusu novému publiku.

Tim Weaver

**JIŽNÍ AFRIKA
2007**

1

Pondělí, 21. května

U dálnice N2, asi dvě minuty od hlavní policejní stanice v Kapuském Městě, kdysi stával chlapec. Zpočátku tam chodil prodávat prosté květináče a terakotové vázy, na které maloval hrubé obrysy zvířat. Zill si stále živě pamatoval na jeden kousek, na nějž se chlapec pokusil namalovat zebra. Byla moc velká a na vázu se nevešla, a navíc neměl dost barvy na všechny pruhy a tam, kde nátěr vybledl, nebo chyběl, prosvítala červeň terakotového materiálu, takže se zdálo, že je zebra celá od krve.

Asi po roce přestal chlapec prodávat květináče a dal se na prodej melounů, které kradl na polích za městem a k dálnici je nosil v rovněž kradených zelených taškách. Krátce nato se od melounů přesunul ke golfovým míčkům: po nocích se plížil po hřištích nedalekého klubu a lovil zapomenuté míčky v křoví a na břehu jezera.

Když se u silnice objevil poprvé, mohlo mu být tak osm let. Nosíval staré vytahané tričko, které mu bylo příliš velké, a černé šortky, jež mu sahaly až ke kolenům. Občas přišel v botách, jindy bos. Někdy se proplétal mezi auty stojícími v koloně před „roboty“ – jak místní říkali semaforům – a vnucoval řidičům to, co zrovna prodával, ale většinou – obzvláště v létě – postával ve stínu nedalekého stromu se ztrhaným výrazem v dětských očích.

Zill tudy jezdil každý den už devět let. A toho rána – 21. května – chlapec u silnice najednou nestál. Zill přemýšlel, co se s ním asi stalo. Doufal, že si hoch našel něco lepšího: nějakou práci, nebo že se dal k někomu na učení.

Věděl ale, že se ho na to už nikdy nezeptá. Teď už ne.

O dva dny později si místo zabral nový chlapec.

Pátek, 22. června

Už se tomu pomalu ani nedalo říkat nádraží. Nástupiště se proměnilo v pětadvacet metrů drolícího se betonu a po plechové stříšce zbyla jen proděravělá, zrezivělá skořápka zvlněná horkem a spálená prudkým sluncem a stářím do oranžova. Zdi nádražní budovy i její okolí pohltilo moře trávy a plevelu. Za těch patnáct let ode dne, kdy tudy projel poslední vlak, se z nádraží stala skládka. Odhazovalo se tu jídlo. Odpadky. Bedny s harampádím. Plechovky od piva. Stříkačky.

Lidé.

Lucinda Berringtonová se protáhla pod policejní páskou a s latexovými rukavicemi a foťákem kolem krku pokračovala k místu činu. Oběť ležela tváří na pozůstatcích kolejí. Před zraky řidičů, projíždějících po šedesát metrů vzdálené silnici, ji dokonale ukrývala vysoká tráva. Našla ji až dvojice dívek z téměř kilometr vzdálené čtvrti, která pronásledovala toulavého psa.

Poslední týden bylo na červen až nezvyklé teplo a na bezmračné obloze zářilo slunce. Terén nepatrně klesal a pak se znovu zvedl a v tu chvíli Lucindu udeřil do nosu ten zápach. Odporný, štiplavý puch hnily. Lucinda si zakryla ústa.

Kolem těla uviděla sbírku povědomých tváří: přímo vedle dívky dřepěl Moses, šlachovitý čtyřicátník z kmene Xsosa z Matzikamy.

Na rukou měl rukavice a na obličej roušku a zrovna něco řešil s jedním z forenzních techniků. Potom tam byla dvojice strážníků, s nimiž se občas dala do řeči ráno v kuchyňce, a nakonec Ben Zill. Stál o kus dál a na tělo se vůbec nedíval. Vlastně byl k celé scéně otočený zády a upřeně sledoval suchou, žlutou travu pohupující se ve větru a modrou šmouhu Stolové hory a Ďáblova vrchu v dálce. Místo činu se nacházelo jen osm kilometrů od policejní stanice, ale prašná oblast Cape Flats vypadala jako jiná planeta. Lucinda měla občas dojem, že celá tahle země je jako z jiné planety.

Došla k tělu a zastavila se.

Mladá žena ležela napůl ukrytá v suché trávě. Květované šaty měla vyhrnuté k pasu a spodní polovinu těla zcela odhalenou. Lucinda položila ruku na foťák a začala po něm zlehka přejíždět prstem. Dopředu a dozadu. Dopředu a dozadu. Uvědomila si, že si to v průběhu těch devíti měsíců, co tady strávila, zvykla dělat čím dál častěji, jako by jí milovaný aparát mohl přinést útěchu. A někteří ze zdejších policistů, dokonce i ostřílení detektivové jako Moses, dělali podobné věci. Jako by se tvář v tvář hrůze zločinů, které vyšetřovali, potřebovali něčím ukotvit. Moses u sebe nosil červené pero, které převaloval mezi palcem a ukazováčkem. Když se zvedl a ohlédl na Lucindu, všimla si, že má pero zastrčené za uchem. Udělal pár kroků vzad a bezmyšlenkovitě po něm sáhl.

„Tak fajn, LB,“ prohodil.

Zkrátili si její jméno – Lucinda Berringtonová – jen na iniciály, protože lenivějším poldům se je nechtělo vyslovovat celé a pro ty, kteří angličtinu úplně neovládali, bylo zbytečně složité. Lucinda zvedla foťák před obličej a vykročila k tělu. Napravo zahlédla v trávě vlaječku označující důkaz. Vedle ní ležel starý řetěz od kola. Koutkem oka viděla, jak se Zill otáčí k nim. Vyfotila jeden

snímek, nechala foťák znovu klesnout na prsa a dívala se, jak se Zill vrací trávou k místu činu. Zastavil se nad tělem a pozoroval ho s nepřítomným výrazem ve tváři. Moses se ho zeptal, jestli něco nepotřebuje, a Zill jen zavrtěl hlavou. Číšel z něj smutek odrážející tragédii scény před nimi. Proto většina lidí vyhledávala útěchu v něčem známém. Ve foťáku, peru nebo jiné osobě. Zill ne. Nic takového neměl.

Lucinda si nebyla jistá, z čeho čerpá Zill útěchu.

Vlastně o něm po devíti měsících pořád nevěděla vůbec nic.

Středa, 27. června

Lucinda sledovala, jak se k ní blíží Zillovo auto.

Přijížděl po prašné cestě k jejímu prostému domku z dvacátých let. Neměl žádné patro, jen přízemí, a to jediné, co se jí na něm líbilo, byl výhled z přední verandy, na městečko Kleinkop rozkládající se na okraji metropole. Slunce tu během dne působilo jako bělidlo: odhalovalo všechny vady na kráse, funkcionalitu rozvržení ulic, jednotvárnost architektury a šedí průmyslu. Po setmění se ale všechno změnilo. Z města se stalo moře světýlek rozpínající se do temnoty a neustálý šum projíždějících aut připomínal mechanický tep.

Lucinda vyrostla v Dorsetu, ale většinu života prožila v Londýně, takže ji zvuky města uklidňovaly. Ale tady, na kopci nad Kleinkopem, ji obklopovala samota a klid, ticho, které bylo v noci ještě výraznější, a ona si na něj postupně zvykla a dokonce jí přirostlo k srdci.

Zill zastavil před domem a otevřel kufr auta. Nevystoupil. Lucinda velmi rychle zjistila, že za galantnost si Zill žádné body nezíská. Posbírala ze země tašky s foťákem a objektivy a sama je naložila do kufru.

„Dobré ráno, Bene,“ pozdravila, když nastoupila.

„Dobré. Jak je?“

„Fajn. Co ty?“

Jen přikývl.

Otočil auto a vyrazil po cestě zpátky. Za nimi se zvedl oblak červeného prachu.

„Připravená na další den s mrtvolama?“ zeptal se.

Lucinda se usmála. „Jak jinak.“

Do Jižní Afriky přijela loni v listopadu. Původně pracovala v Londýně a fotila hotely do turistických průvodců, jenže se jí to rychle zajedlo, a tak se ve čtyřiaadvaceti, ještě na škole, přihlásila do fotoreportážního kurzu. Myslela si, že bude fotit válečné konflikty a revoluce, ale rok po promoci na ni dolehla realita. Neměla žádné zakázky ani stálou práci. A potom jí bývalý profesor z vysoké – původem z Durbanu – navrhl, aby se přihlásila na inzerát Jihoafrické policie, na který narazil v časopise pro expaty. Šlo o roční stáž, během níž měla dokumentovat práci detektivních týmů a pomoci tak úřadům efektivněji financovat jednotlivá oddělení.

Dva týdny nato se už hlásila do služby Benu Zillovi.

O sedm dní později, když se u sboru sotva rozkoukala, dostal jeden z nejzkušenějších policejních fotografů v Kapském Městě infarkt na rodinném *braai* – jihoafrické období grilovačky. Lucinda ho měla zastoupit, dokud se nezotaví, jenže on se už nezotavil. Po odchodu z nemocnice dostal další infarkt a tentokrát ho už nepřežil.

Lucindina výpomoc měla být jen dočasným řešením, proto s ní koneckonců souhlasila, ale teď už na tom nic dočasného nebylo a všichni včetně ní to věděli. Za celou tu dobu nevypsali ani jedno výběrové řízení, nikoho na tu pozici nehledali, nedali Lucindě podepsat žádnou smlouvu, ani jí pořádně nevysvětlili, co je

náplní její nové práce. Jednoduše jí to spadlo do klína a už to tam zůstalo.

Původně ji do Jihoafrické republiky pozvali proto, aby jim pomohla zjistit, jak nejlépe rozdělit státní peníze. A během prvních dvou týdnů přišla na to, že peníze chybí úplně všude. Nebylo dost forenzních techniků, nebylo dost policistů, nebyly zdroje na najímání zkušených lidí. Každé oddělení potřebovalo víc peněz. Přijela sem s nulovými zkušenostmi s policejní prací a místy činu, koneckonců do té doby fotila jen hotelové pokoje do brožur, a najednou osm dní po přiletu stála na břehu Atlantiku, ne daleko čtvrti Mitchells Plain a fotila dvě mrtvé děti.

„Kolik že ti to je, LB?“ zeptal se Zill.

Podívala se na něj. „Třicet.“

Auto najelo do výmolu a z podvozku se ozvalo lupnutí.

„Jen o fous starší než Ky Vorsterová.“

Tak se jmenovala oběť, kterou našli na opuštěném nádraží. Byla v posledním ročníku studia na univerzitě v Kapském Městě.

„Zajímalo by mě, co by vrah dělal, kdyby tam náhodou neležel ten řetěz od kola,“ prohodil Zill. „Myslíš, že by ji uškrtil holýma rukama?“

„Nevím.“

„Nemáš na to žádný názor?“

„Jsem jen fotografka, Bene.“

Její odpověď ho podle všeho zklamala.

Chvilí pokračovali v tichosti, zatímco auto kodrcalo po ne zpevněné cestě dolů ke křižovatce s hlavní silnicí. Zill bydlel na opačné straně Kleinkopu. Když asi dva měsíce po Lucindině příjezdu zjistil, že bydlí jen tři kilometry od sebe, nabídl jí, že ji bude vozit do práce. Zpočátku váhala, protože nevěděla, co si o Zillovi myslet, ale nakonec souhlasila, a teď spolu jezdili pravidelně, kdykoli měl Zill denní směnu.

„Znáš twitter?“

Nakrčila čelo. „Twitter?“

„Manželka se o něm párkrát zmínila. Myslím, že ho používá. Je to...“ Položil si dlaň na temeno a zmateně zavrtěl hlavou. „Jsi na něm?“

„Mám tam účet, ale je to pořád ještě v plenkách.“

„K čemu to je?“

„Sleduješ tam různé lidi a oni sledují tebe. Slyšel jsi někdy o Myspace, nebo o té další nové síti – Facebooku? Je to něco podobného, ale na Twitteru se v příspěvcích a reakcích na ostatní musíš vejít do sto čtyřiceti znaků.“

„Takže jsou to takové krátké e-maily?“

„V podstatě asi jo. Proč se ptáš?“

„Necelý kilometr na západ od těla jsme našli tašku. Patřila jí. Nosila v ní notebook. Ten počítač byl pryč a zůstala tam jen rezervní baterka. Ale podařilo se nám zjistit, že měla účet na Twitteru. Ve Spojených státech a Evropě je podle všeho Twitter obrovský hit, i když tady se zatím moc nechytil. Frčí jen na pár místech – víš, kde například?“

„Ne. Kde?“

„Na vysokých školách.“

„Kam tím míříš?“

„Jedna z Kyiných kamarádek, jistá Tara Roweová, poslala Ky toho večera, kdy ji viděli naposledy, zprávu. Psala jí, že jejich spolužačky plánují večírek a že mají sraz o půl osmé na Rhodes Memorial Street. Víš, kde to je?“

Lucinda přikývla. Bylo to u paty Dáblůva vrchu.

„Jenže,“ pokračoval Zill, „Tara Roweová tu zprávu neposlala.“

Lucinda se zaraženě zamračila. „Jak to myslíš?“

„Až do včerejška byla na opačném konci země. A ta zpráva nepřišla z východního pobřeží. Přišla z univerzitního areálu, tady v Kapském Městě.“

„Takže se vrah přihlásil na účet Kyiny přítelkyně?“

Zill přikývl. „Ano. Vydával se za Taru Roweovou.“

„A víme, kde přesně se v areálu přihlásil?“

„V knihovně.“

„Jsou tam bezpečnostní kamery?“

Zill se pousmál. „Už přemýšlíš jako polda.“

„Tak jsou?“

„Ne.“

„Takže nevíme, kdo tu zprávu psal?“

Zill se na ni podíval.

„Za poslední čtyři dny jsme vyslechli osmdesát pět studentů, kteří se v době před vraždou Ky Vorsterové pohybovali kolem knihovny, a pár z nich se zmínilo o tom, že se jim někdo pokoušel změnit heslo v účtu. A co je horší, když si ty účty zkontrolovali, zjistili, že z nich odešly zprávy jejich přátelům, které oni nenapsali.“

„Poslal je vrah.“

„Správně. Několik dní chodil do knihovny a procházel tamní počítače, a když narazil na účet, od kterého se některý ze studentů zapomněl odhlásit, pokusil se mu změnit heslo a začal sledovat jeho přátele. Několika z nich napsal zprávy a vydával se přitom za onoho studenta. Většinu času ale podle všeho trávil tím, že brouzдал po různých účtech a klikal na profilové fotky.“

„Vybíral si oběť.“

„Přesně tak. Většina studentů si naštěstí uvědomila, že se jim někdo naboural do účtu, a rychle si změnili hesla, jenže Tara Roweová na to nepřišla. Odjela pryč, na neplánovanou oslavu matčiných šedesátin. Bylo to tak nečekané rozhodnutí, že ani nikomu nestačila říct, že odjíždí. A tak si Ky Vorsterová myslela, že je Tara pořád v Kapském Městě.“

A šla za ní na smlouvenou schůzku, domyslela si Lucinda.

„Co v té zprávě stálo?“

Zill držel jednou rukou volant a druhou vylovil z náprsní kapsy košile pomačkaný kousek papíru a podal ho Lucindě. Rozložila si ho na klíně a přečetla si vytištěnou zprávu, kterou poslala Tara Roweová Ky Vorsterové.

Až na to, že ji nepsala Tara.

Napsal ji muž, který Ky Vorsterovou znásilnil a zabil.

„To psal snad nějaký negramot,“ poznamenala Lucinda. Šlo o celkem nevinné zprávy, ale i Ky si všimla, že kamarádčina gramatika náhle podezřele pokulhává, a žertovala, že by Tara měla začít dávat větší pozor na přednáškách. Muž vydávající se za Taru souhlasil, zahrál to do autu a pak se zeptal, jestli Ky opravdu na ten sraz na Rhodes Memorial Street dorazí.

„Co z toho textu soudíš?“ zeptal se Zill.

Lucinda si zprávu znovu prohlédla. „Že angličtina není jeho rodný jazyk.“

„Správně.“

„Takže vycházíme z předpokladu...“

Zill přikývl. „Že je to černocho, domorodec nebo míšenec. Nebo možná Afrikánec. Na těle i na místě činu se našly vzorky DNA. To by nám mělo jeho původ objasnit.“

„To je dobře.“

„Myslíš?“

Lucinda se zakabonila. „Máme přece stopu.“

„Ale bezcennou.“

„Proč bezcennou?“

„Použil veřejně přístupný počítač, takže IP adresa nás nikam nedovede. Máme k dispozici záznamy z kamer, ale žádná není na tom správném místě.“

„Musí přece být –“

„I když se nám podaří určit jeho rasu, nijak nám to nepomůže. Na univerzitu chodí dvacet tisíc studentů a jsou tam čtyři tisíce

zaměstnanců. Z těch pětasedesáti studentů, se kterými jsme už mluvili, si nikdo nevybavuje nikoho podezřelého. Nemluvíme tu o chlápku, který jen zkusil štěstí. Tenhle muž – vrah – umí zapadnout. Je chytrý. Přiznej si to, LB, žádné stopy nemáme.“ Auto na nebezpečné cestě hlasitě úpelo. „Žádné stopy,“ zopakoval Zill tiše a oba se na dlouho odmlčeli.

Dojeli ke křižovatce s hlavní silnicí.

„Napadlo tě někdy, že skončíš právě takhle?“

Lucindu jeho otázka zaskočila. Překvapeně se k němu otočila.

„Jak to myslíš?“

„U téhle práce,“ mávl neurčitě rukou. „Focení mrtvol.“

Nálada v autě se náhle změnila. Zill zněl sklíčeně, téměř pohřebně. Za tu krátkou dobu u sboru už Lucinda zjistila, že právě takový Zill je. Byl to muž, který zničehonic propadal trudnomyslnosti, jako by v duchu pokaždé došel na konec stejné cesty.

„Nevím, Bene.“

„Vlastně jsi ještě mladá.“

„Taky nejsi nad hrobem.“

Po tváři mu přelétl úsměv.

Ukázal na papír v Lucindině ruce.

„A co ona?“ zeptal se.

„Kdo?“

„Ky Vorsterová,“ zamumlal sklesle.

„Co s ní?“ nechápala Lucinda.

Zill chvíli mlčel a díval se na cestu. A potom se k Lucindě konečně otočil: „Myslíš, že ji někdy napadlo, že skončí právě takhle?“